

Nit

En Max s'ha adormit davant la tele amb el volum molt baix. L'Anna entra per la porta. S'acosta al Max i li fa un petó. Ell es desperta.

MAX: Quina hora és?

ANNA: Molt tard.

L'Anna s'asseu al seu costat.

ANNA: Estic rebentada.

MAX: No m'estranya. Vols menjar alguna cosa?

ANNA: He picat quatre coses amb en Gerard abans de venir aquí. Volia parlar del que ha passat, quin protocol hem de seguir... Però prou. No en vull parlar més. Estic saturada. I tu, què? Com t'ha anat el dia?

MAX: Implants, endodòncies, extraccions... He anat a buscar els esquís... Un dia normal. No tan excitant com el teu.

ANNA: Excitant... Horrorós.

MAX: Segur que no vols menjar res?

ANNA: No. Però una copeta de vi me la prendria ben a gust.

MAX: (*S'aixeca*) Crec que hi ha un vi negre obert.

El Max serveix dues copes de vi negre.

ANNA: M'has vist per la tele? A la roda de premsa?

MAX: Sí, clar, i tant.

ANNA: I?

MAX: (*Li dona la copa de vi*) Molt bé. Molt guapa.

ANNA: (*Riu*) Gràcies. Però no t'ho preguntava per això.

MAX: (*Somriu*) Ah, no?

ANNA: No. Ho he fet bé? Se'm veia-?

MAX: Ho has fet molt bé. Molt clara, molt segura de tu mateixa.

ANNA: Doncs he passat tants nervis... Ja em veia vivint un altre dia negre. Per sort sembla que aquest noi actuava sol. Faig pudor de suor?

MAX: Fas una olor boníssima. I ho has fet molt bé, i ara ja ets a casa, prenent una bona copa de vi, amb un home extraordinàriament agradable i seductor...

ANNA: (*Riu*) Això és veritat.

MAX: O sigui, que no pensis més en la feina.

ANNA: (*Somriu*) Això m'ajudarà. Salut.

Brinden i beuen.

ANNA: La Nala ja dorm?

MAX: Suposo que sí. Ha acabat de sopar i s'ha tancat a la seva habitació.

ANNA: El comportament habitual, vaja.

El Max afirma.

ANNA: Avui, al mig de tot el merder, he rebut un mail de la seva tutora. Vol parlar amb mi.

MAX: Per què?

ANNA: Es veu que no està gens centrada a classe i que té problemes de relació amb els companys.

MAX: Vaja... Potser això de tenir novio...

ANNA: Pot ser. Però com mai explica el que li passa, com no diu res... És difícil saber per què està així.

MAX: Tot suma, no? L'edat. Que el seu pare ha marxat a viure a Nova York. Que ara jo visqui aquí...

ANNA: Segurament. No ho sé. Està tan rara, tan esquerpa amb tothom... Sobretot amb mi.

MAX: Amb el teu pare se la veia bé. Normal. Rient, fent broma...

ANNA: El meu pare ha vingut?

MAX: Sí. Li he dit que es quedés a sopar però no ha volgut de cap manera. Ni tampoc que l'acompanyés a casa.

ANNA: Com està?

MAX: Bé. Ha dit que li feia mal la cama, que estava cansat. Però a mi m'ha semblat que està molt millor. Ja m'ha tornat a tirar merdeta i tot. Tan finet que estava després de la operació. Em sap greu no caure-li millor.

ANNA: No és res personal, Max. Al meu pare li cau malament el vuitanta per cent de la gent que es relaciona amb mi.

MAX: Però em sap greu. El trobo una persona interessant, intel·ligent. Encara que em miri d'aquella manera, com si jo fos... una ameba, i que ataquí qualsevol cosa que digui. Em cau bé. No puc fer-hi més.

ANNA: Tranquil, amb el temps se't passarà.

MAX: No ho crec. És que... em fa tendresa.

ANNA: Tendresa? El meu pare? (*Riu*)

MAX: Sí. Penso que, en el fons, tot aquest desplegament que fa, només és perquè li fem una mica més de cas. Bàsicament tu.

ANNA: Realment no el coneixes gens.

MAX: Està molt sol el teu pare. Ens necessita, però tal com és no ens ho demanarà mai.

ANNA: Està sol perquè vol. La resta només som... possibles històries o personatges a disseccionar fredament en un dels seus llibres. Per això no té amics. Excepte l'Esther. Que jo crec que l'aguanta perquè és la seva editora. (*Alça la copa*) Me'n poses una mica més?

El Max agafa la copa i serveix una mica més de vi. A la seva també n'hi posa. Se sent una sirena llunyana.

ANNA: I, per què ha vingut?

MAX: Suposo que per veure la Nala.

Li dona la copa.

MAX: N'està molt d'ella. De fet s'hi entén més que no pas amb nosaltres.

ANNA: Perquè mentalment és gairebé tan immadur com ella.